

Ujévi köszöntés.

Kedves Testvérek! Köszöntelek Benneteket most, az új esztendő megnyílt ajtajának küszöbén. Nem tudjuk, mi van az ajtón belől; milyen események várokoznak reánk, örömdetesk-e, vagy szomorúak; milyen boldogság vagy milyen bánat; milyen siker, vagy milyen bukás? Azonban egy dolog felől bizonyosak vagyunk: Isten gyermekei vagyunk mindannyian s ezért nincs okunk aggódásra. Mennyei Atyánk, aki a múltban olyan hűségesen gondolt rólunk, most sem feledkezhetik meg rólunk. Ő egyedül irányíthatja jövőnk útunkon lépteinket.

Most, amikor itt állunk az új esztendő kapujában, egy nagy dologra van szükségünk. Fel kell ismernünk és el kell fogadnunk az Ő vezetését! «Mind den gondotok ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok», mondja Péter apostol.

A legtöbben, akik hisznek egy általános, az egész egyetemre kiterjedő gondviselésben, nehezen tudnak úgy gondolni Istenre, mint aki az egyénre is gondot visel. Pedig csak arra kellene gondolniok, hogy a gravitáció sem egyedül csak a csillagokat tartja fenn helyükön, vagy az óriási hegyeket talapzatukon, hanem éppen úgy a legkisebb homokszemet is a fengerpardon. Égítést és harmatcsepp egyaránt alá van vetve a gravitáció örök törvényének.

Istennel kell megkezdeni az új esztendőt mindannyiunknak. A Szentírás kezdete, első néhány szava az igazi kezdete minden időnek, minden munkának: «Kezdetben Isten». Ha Vele kezdünk, könnyebb lesz vele haladnunk s Vele maradnunk. Ha az első lépést az Ő vezetésével, az Ő tanácsával tesszük, a következő már egyre könnyebb lesz, míg végül azt vesszük észre, hogy nem tudunk Isten nélkül járni, Isten nélkül élni.

Aminat átlépjük a küszöböt s elindulunk az új esztendő ismeretlen útján, természetesen nagyobb boldogságot, nagyobb sikert kívánsz. Mindkettőt elérhetitek s kívánom, hogy elérjétek, de emlékezzetek arra, hogy az igaz siker, boldogság nincsen Jézus nélkül. Az új esztendő boldogságot hoz mindannyiunknak, ha magunk is dolgozunk ezért a boldogságért. «Hogyan dolgozzunk?» kérdezték. «Kövessétek Jézust!» Éljetek és cselekedjétek az Ő szeretetének, jóságának a felkületével s a boldogság a tiétek lesz.

Köszöntésem zárva, kívánom, hogy a ti örömtökök megmaradjon s a ti örömtökök beteljék, hogy testi és szellemi egészség, igaz szeretet és növekvő hit legyen veletek ez egész esztendőn át.

Szerkesztő.

I G E

Hogyan építesz?

(Máté 7:24-27)

Egy bizonyos városban élt egy öreg kőműves, aki egész életén át másnak dolgozott, más megbízásából. Hűségesen végezte munkáját, gazdájának soha nem kellett félnie, hogy szegényt vall munkásával. Egy este, amikor a nap utolsó sugára is búcsuzóban volt már s jó felesége éppen befejezte a vacsora utáni mosogatást, magas ember jelent meg kicsiny, egyszerű házikójuk ajtajában. A kőműves gazdája volt.

«Öregem», szólott hozzá s a zsebéből papirost húzott elő, «itt van egy új háznak a terve. Szeretném, ha már holnap megkezdénéd a munkát és a lehető legjobb munkát végeznéd», azzal már el is tűnt.

Másnap reggel az öreg kőműves hozzálátott a munkához. De aminél nehéz verejtékkel törte a földet, hogy elké-

szítse a ház alapját, a kísértő a fölébe sugott: «Miért ásol olyan mélyre? Ne félj, nem tudja meg, jó lesz annál sekélyebb alap is!» És az öreg engedelmeskedett a kísértőnek. Azután hozzáfogott a falak felhúzásához. Ám a kísértő ismét ott volt: «Miért volnál olyan lelkiismeretes? A gazdád nem törődik a munkával.» És az öreg ismét hallgatott a kísértő szavakra. A munka szépen haladt, de mindig a kísértő irányítása szerint; most először életében csalt a kőműves s elhúzta az anyagot az épülettől.

Végre elkészült a ház. A gazda megérkezett. Megtekintette a házat s azután ránézett az öregre: «Harminc esztendeje szolgál szegényesen, most itt az ideje, hogy hív munkáért megkapd jutalmadat. Ezt a házat neked és feleségednek ajándékozom, hogy legyen áldás mindkettőtöknek öregesétekben.»

Megrendülve hallgatta az öreg kőműves a szavakat, szemét előntörte a könny, amikor benyitott feleségéhez: «Ó, ha tudtam volna, hogy magamnak építem, más munkát végeztem volna; de most már késő!»

Az új esztendőbe nézve, óh, hányan és hányan építünk büszke reményvárakat, dolgozunk ki szebbnél-szebb terveket, amik talán már a holnapi napon rombadőlnek, mielőtt megépültek volna és lehet, hogy éppen az lesz a miénk, amit másnak szántunk, amit másnak terveztünk és építettünk. Vigyázzunk azért, hogy minden napon, minden legkisebb és legnagyobb megbízásban, feladatban egész munkát végezzünk.

Nekünk is van Gazdánk. Isten az. Sokan mily keveset törődnek az ő dolgával! Mily kevesen emlékeznek meg arról, hogy mindannyian az ő sáfárai vagyunk s egykor elérkezünk ama őszentendőhöz, amelyben számot kell adnunk munkánkról.

«Félelemmel és rettegéssel vigyék véghez a ti üdvösségeteket», mondja Pál apostol. Isten végtelen kegyelme

éppen az, hogy az Ő munkatársai lehetünk s azt, amit Neki végzünk, legtöbbször nem Önmagának akarja, hanem bennünket ajándékoz meg vele. Amikor azért Isten nevében fordulnak hozzánk, kérnek valamire, áldozatra, munkára: vigyázzunk, mert nem tudjuk, hogy nem Isten akar-e megajándékozni bennünket, nem éppen akkor kér-e egy téglát, vagy gerendát tőlünk, amit valamikor a saját üdvösségünk házában látunk újra.

Ez esztendő kezdetén szent fogadást kell tennünk, hogy Isten hűségese munkásai leszünk. Még kell látnunk, hogy amikor Isten feladatokkal bíz meg bennünket, akkor azt akarja, hogy «mint élő kövek épüljünk fel lelki házzá» azon az alapon, amely vettetett számunkra a Krisztusban, a hitnek köszikláján.

Az Irás azt mondja, hogy homokra nem lehet építenünk. Mi magunk sokszor szétszórótt homokszemekhez hasonlítunk, akiket összehoz valamilyen alkalom, de nem tudunk együtt maradni, mert a homokszemek mindig különválnak. Ezért nem tud reánk építeni Isten sem, mert széthúzó homokszemek vagyunk.

A homokszemeket azonban össze lehet fogni mésszel, hogy szinte kővé váljanak! Mi is összeforradhatunk, de csak egyedül a Krisztusban, az Isten Lelkével, hogy legyünk hitnek kösziklája, amelyen Isten építgeti a szeretet, békesség országát.

Legyünk hát hasonlatosak a bölcs emberhez, «aki kösziklára építette az ő házat: és ömlött az eső és eljött az árvíz és fújtak a szelek és beleütöttek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kösziklára építettett.»

Dolgozzunk, építsünk, mert magunknak építünk.

Nagy emberek.

Vajjon kit nevezhetünk nagy embernek? Mi a szó legnemesebb értelmében vett nagyságnak a próbája? A legtöbbször azonnal, gondolkodás nélkül meg tudják adni a feleletet, mert szerintük csak egyféle mérték van: igazán nagy csak az, aki milliókkal rendelkezik. Ha nem, akkor nem érdemli meg igazán a nagy nevet.

Azonban vannak sokan olyanok is, akik a népszerűség mérlegére állítják azt, akiről éppen szó van. Ha az egész közvélemény nagynak nyilvánítja, akkor nem is kérdeznak semmi más tovább; valóban nagy. Nincs szükség bizonyítékra, mert a tömegvélemény elegendő bizonyíték.

Am ezek a próbák magáról az emberről semmit sem mondanak. Egy ember lehet erkölcsi és szellemi törpe, bár

egyébként milliókkal rendelkezik. Azután lehet egy ember teljesen közönséges mindenféle tekintetben s a tömeg mégis tapsol neki. Az igazán nagy embert három próba elé kell állítanunk.

Az első próba ez: Hagyott-e a világnak valamilyen eredeti alkotó eszmét? — Ezen az alapon azt látjuk, hogy olyanok, mint Plató és Aristoteles, bölcselek és gondolkodók, olyan eszmékkel ajándékozták meg a világot, amelyeket ma is használ és követ az ember. Ugyanezt mondhatjuk Mózesről is. Ha semmi más nem ismertetett volna meg az emberrel, csak a tízparancsolatot, az emberi élet szabályozó törvényködekszt, akkor is egyike lett volna a legnagyobb jóttevőknek.

Másik próba: Hagyott-e egy nemzetnek, vagy államnak olyan állandó organizációt, amely ma is érezteti hatását az emberiséggel? — Itt, ennél a pontnál nem üti meg Napóleon a mértéket. Ő egy nagy romboló volt. Milliók vesztették el életüket azokban a háborúkban, amelyeket indított, de semmi állandó erőt nem hagyott, ami valamilyen hatást mutatna a világ életében. Olyan volt, mint valami tornádó, amely végigsöpört Európán s azután eltűnt a semmiségben. Nyomában csak a pusztulás maradt. Szinte ugyanezt mondhatjuk Nagy Sándorról, bár ő a görög kultúrát nagy mértékben kiterjesztette s városokat alapított. Azonban a valóságban minden győzelme semmi más nem jelentett, mint kormányváltást.

Vannak mások, vezérek, katonák, államférfiak, akik már állandó alkotó hatást hagytak maguk után. Julius Caesar már több, mint egyszerű győző, mert ő már hatalmasan alakítja a római birodalmat. Az ő hatása sok-sok nemzedéken át végighúzódik.

A legnagyobb próba mégis ez: Milyen maga a személy? Milyen az egyéni élete? — Sokan voltak, akik bámulatreméltó dolgot cselekedtek s mégsem tekintjük őket nagyoknak, mert törpe volt a személyiségük. Nem volt jellemük. Nemcsak azok a dolgok alkotják egy ember nagyságának a mérlegét, amelyeket cselekedett, hanem ezek mellett legfőképpen az, hogy milyen ő maga, mint ember, egyén, személy. Mellékes, hogy valaki milyen hatalommal rendelkezik, milyen államférfi, milyen hivatalú, milyen foglalkozású, ha a maga egyéni élete nem tiszteltetreméltó, ebben az esetben nem lehet megadnunk neki a »nagy« nevet. Krisztus nemcsak azért legnagyobb, mert mint Isten jelent meg a földön, hanem azért is, mert nála szó és tett, eszme és élet, tanító és ember egy volt.

ISMERET

Bethlehemi karácsony.

Talán soha annyit nem foglalkoztunk Betlehemmel, mint éppen most karácsonykor, amikor a rádió a bethlehemi harangok zúgását közvetítette szerte a világon. A napilapok ismertették a bethlehemi egyház történetét. Leírták a templomot, amelyet Jézus születése helyén emeltek s amely több mint hatszáz esztendő és három felekezet: a római katolikus, a görög orthodox és az örmény egyház birtokában van. Eredetileg szent Heléna építette körülbelül 326-ban, de a mohamedánok 1236-ban lerombolták. Azonban a lapok nem ismertették teljesen a bethlehemi karácsonyi ünneplést. Ezt ismertetjük mi Dr. Robinson György leírása alapján, aki tavaly végig nézte a bethlehemi karácsonyi misét.

A római katolikusok karácsonyi ünnepségeket dec. 24.-én délután kezdték meg nagy méltóságos egyházi körmenettel, melyet katonát, csendőrök, az európai konzulok fegyveres kísérei, püspökök és papok alkottak s élén a főpüspök, a pátriárka haladt. A zenét egy zenekar, valamint egy árvaház olasz zenekara szolgáltatta. A lapos háztetőn óriási tömeg nézte a menetet, amelyben, mire a templom előtti térséghez ért, ott a tömeg előtt nem egyszer cserélték ki a pátriárka eleven színű, díszes köntösét. Például a fehér után biborszínűt, a biborszínű után arany köntöst vett magára. A felvonulás a római kápolnában, ér véget, ahol zsufolásig állnak, vagy ülnek a padozaton az emberek.

A legfontosabb része az egész ünnepségnak az éjjeli mise. A szertartás 11 órakor kezdődött s reggel két óráig tartott. A kapernaumi püspök végezte a szertartást, aki kísérő és a szertartásban segítő társaival együtt hosszú szakállat viselt.

A szertartás főbb mozzanatai a következők voltak: Az oltár fölött férfiak énekelt, ismételt felváltották a püspök köntösét, biborból aranyba, le, majd újból felhelyezték a püspök fejére a ragyogó, gyöngyökkel kirakott püspöki süveget gyakorta megcsókolt a nyolc segédkező pap a püspök kezét, állandóan égették a tömjént, aminek füstjét a püspök mindig gondosan a gyülekezetre hajtotta, magasra emelgettek a püspöki botot, hosszasan megáldották s szentelték a kenyeret és a bort, háromszor külön-külön részeket olvasott fel a püspök az Újtestamentumból, minden alkalommal megcsókolt a Bibliát, majd feltárták az ol-

táron a gyermek bölcsőjét, egyik helyről a másikra hordták az égő gyertyákat, hosszas állás, majd térdelés az oltár előtt, a püspök megáldotta a segédkező papságot, majd a népet köszöntötte, közben gyakran megszólaltak a csengők, majd többször hangosan imádkoztak, míg végül felhangzott a püspök elbocsátó szava: »Ita missa est«. Utána felemelte pásztori botját s megáldotta a gyülekezetet.

Erre a tömeg felemelkedett s antifónikus éneklés vette kezdetét, miközben egy gyermekalakot helyeztek az oltárra. Mindegyik pap egy égő gyertyát fogott a kezébe s követte a püspököt, aki a gyermekalakokkal lefelé indult a jászolbölcső barlangjához vezető lépcsőkön, ahol elhelyezte azt.

Ha valaki végignézte, vagy a leírásból elképzelte az egész ünnepséget, gondolkozzék csak néhány pillanatra s feleljen a kérdésre: »Vajjon Jézus, aki egyszerűségben, istállóban született, megengedné-e ezt a fényt, pompát, kiábrázolást, ha úgy megjelennék ismét Bethlehemben?»

Uj egyházi törvények.

Több évi várakozás után végre 1933. október 31.-én kormányzói és miniszteri megerősítést nyert a magyarországi református egyház 1928. május 28.-án Budapesten megnyílt országos zsinata által alkotott egyházi törvénykönyv. A benne foglalt törvények 1933. január hó elsejével lépnek életbe.

Minden egyháztagnak kötelessége, hogy ezeket az új törvényeket legalább általánosságban ismerje. Ezért főbb pontjait mi is ismertetni fogjuk lapunkban.

A törvények módot nyújtanak arra, hogy az ötezer léleknel népesebb gyülekezetek külön egyházrészekké szervezkedjenek s ez egyházrészeket lelkészek, vagy lelkészjellegű egyének rendes egyházközségi felelakatok végzésével vezessék.

Az egyháztag kötelességei:

Tisztaerkölcsű, mértékletes, józan, keresztyén életet éljen; közönséges isfentiszteleteken résztvegyen, úrvacsorával éljen, vasárnapokat és az ünnepeket megünnepelje; házasságkötését a lelkipásztornál megáldassa, keresztelestél és temetéstél az egyház szabályait megtartsa, gyermekeit református vallásban neveltesse, a taníttatásáról és konfirmálásáról gondoskodjék; egyházi és iskolai közterheket törvényes mértékben viseljen; az egyházi törvénynek engedelmeskedjék; a ráruházott egyházi tisztséget elfogadja és híven betöltse.

Az egyháztagok választó joga:

Választó joga van nemre való tekin-

tet nélkül annak a 24 éves és önjogú magyar állampolgár, konfirmált egyháztagnak, akinek az egyházi bíróság ítélettel el nem vette a választó jogát; aki választó jogra érdemletelenné nem tette magát azzal, hogy gyermekeinek más vallásban való nevelésére megengedést kötött, aki az egyházi és iskolai közterhek viselésében törvényszerűen résztvesz, aki a törvény életbeléptetése előtt valamelyik egyházközség névjegyzékébe föl volt véve, vagy e törvénynek életbeléptetése után annak az ünnepélyes kijelentésével, hogy a református keresztyén hitet vallja és magát az egyházi fegyelmenek aláveti, kéri a választók névjegyzékébe fölvételét.

Választó joga van annak a református férfival házassági életközösségben élő református nőnek, akinek a férje egyházi adót fizet.

Presbíter lehet minden 24. életévét betöltött férfi, aki a választói névjegyzékbe föl van véve.

A presbíter kötelességei:

A presbitérium gyűlésein és tanácskozásain résztvesznek.

A presbitérium bizottságaiban közreműködnek s külön megbízatás esetén a kiküldetésben eljárnak.

Az egyházközség tagjait az egyház és iskola iránti kötelességeik teljesítésére buzdítják s az Isten törvényének megtartására szeretettel figyelmeztetik. A lelkipásztort egyházvédő és építő munkájában minden irányban támogatják.

Az egyházközségnek felügyeletükre bízott tagjait időnként, de legalább évenként egyszer meglátogatják, különösen az elhagyottakat és betegeket felkeresik és lelki gondozás és misszió munkájában a lelkipásztornak segítségére vannak, a vegyes házasságokat figyelemmel kísérik s a vegyes házasságra lépő egyháztagot a házasságból születendő gyermek vallása tekintetében az egyházra nézve káros megengedés létesítésétől visszatartani igyekeznek s tapasztalataikra a lelkipásztor figyelmét fölhívják.

Mind magán, mind családi életükkel, valamint az egyház iránti törhetetlen ragaszkodásukkal, tisztes magukviseléssel, Isten házának buzgó látogatásával, a sákramentumokkal való éléssel az egyháztagok előtt példaként világoljon.

Presbíterek esküje:

»Én esküszöm az élő Istenre, aki Atya, Fiú, Szentlélek, teljes Szentháromság, egy örök, igaz Isten, hogy presbíteri tisztemben híven és igazán eljárak, egyházunk törvényeit megtartom s a rábízott feladatokat pontosan teljesítem, a gyülekezetben az az igaz keresztyén hit és a tiszta er-

kölcs fenntartásán, a gyermekeknek református keresztyén vallásunkban való nevelésén, a szegények és elhagyottak gondozásán buzgón munkálkodom: az egyházi fegyelmet Isten ígéje és a törvény alapján személyválogatás nélkül gyakorolom; az egyházközség szellemi és anyagi gyarapodását előmozdítani igyekszem; az egyház javát a magam hasznának elébe helyezem és minden igyekezetemmel azon leszek, hogy magamat egész életemmel Jézus Krisztus alázatos szolgájának s református keresztyén anyaszentegyházunk hű tagjának bizonyítsam. Isten engem úgy ségéljen!»

A presbíteri megbízatás tizenkét évre szól, de a presbíterek egy negyed részét háromévenként kisorsolják, ezek újra választhatók.

LELKI ELEDEL

Lapunkban e cím alatt ezentúl minden napra közlünk egy rövidebb bibliai részt, amelyet a magunk naponkénti áhítatában, akár reggel, akár este olvassunk el s gondoljunk imádságunkban arra, amit rövid mondatban a megadott ige alapján szintén jelzünk.

Január 1. Az újesztendőben adjunk hálát megalázkodott szívvel. Zsolt. 34:2-11.

Január 2. A hálaadás rendíthetetlen bizonyossága. Zsolt. 34:11.

Január 3. Imádkozzunk az egy, közönséges, keresztyén anyaszentegyházért. Eféz. 3:14-21; János 17:20-23.

Január 4. Könyörögjünk a népekért és a felsőbbbőségért. I. Tim. 2:1-6.

Január 5. Imádkozzunk a misszióért. Máté 6:10; Csel. 10:34-43.

Január 6. Gondoljunk az ifjúságra és családra. Eféz. 6:1-4; II. Tim. 3:10-17.

Január 7. Imádkozzunk a belmisszióért. Ésaías 1:10-20; Máté 9:36-38.

Január 8. Imádkozzunk a zsidómisszióért. Róm. 9:1-5; 27-35.

Január 9. János a Jézus útegyengetője. Lukács 1:67-80.

Január 10. János születésének hírüladása. Lukács 1:5-25.

Január 11. János születése és felavatása. Lukács 1:57-66.

Január 12. János a bűnbánat hirdetője. Lukács 3:1-14.

Január 13. János fogságra vettetése. Lukács 3:15-20.

Január 14. János megígása. Lukács 7:18-23.

Január 15. Jézus előhírnöke. Lukács 7:24-35.

Január 16. Engedelmes földi szüleinek. Lukács 2:41-52.

Január 17. Szabadító ígérete. Ésaías 11:1-9.

Január 18. A szabadító feladata. Ésaías 9:1–7.

Január 19. A Megváltó születése. Lukács 2:1–7.

Január 20. Az első vendégek. Lukács 2:8–20.

Az igehirdetés nyelve.

Ma sokszor hallunk panaszt, hogy az igehirdetők mindig korholnak, mindig a feddés korbácsát csattogtatják, nem nagyon válogatva még a kifejezéseket, sokszor templomba nem való szavakat használva. Azt csaknem mindenki elismeri, hogy a hitelenség, a közöny, a bűn soha annyira nem dúlta föl világunkat, mint éppen ma. Egészen bizonyos, hogy ötven esztendővel ezelőtt több volt a templombajárók száma. És mégis, ha az akkori, vagy még régebbi igehirdetők prédikációit olvassuk, azt mondhatjuk, hogy a mai igehirdető legsúlyosabb ostromozása is csak bársonyos simogatás azokéval szemben. Igen érdekesnek tartjuk közölni a világ legnagyobb protestáns hitszónokának, az angol Spurgeonnek egy beszédrészletét. A beszédet 1861-ben, tehát több mint hetven esztendővel ezelőtt mondotta az Ézsaiás könyve első részének 18. verse alapján.

„A harmadik verset is elolvastva észrevehetitek, hogy az alapige olyan emberekhez van intézve, akik rosszabbak, mint az állatok. Mi gyakran ócsároljuk az állati világot. Azt mondjuk, az ember olyan részeg, mint az állat. Én nem tudom, hogy az állat valaha is részeg lett volna. Néha, amikor egy ember igen alacsony bűnre vetemedett, azt mondjuk, hogy állati aljasságot követett el. Kérdés, hogy a szó egyáltalán helyes-e? Hogyan vétkeznek az állatok? Vajjon nem meghajlítják-e nyakukat és viselik az ember igáját, aki olyan előttük, mint az Isten? Vajjon perbeszállnak-e azzal a törvénnyel, amelyben Isten azt mondja: «Uralkodjatok a fenger halain, az ég madarain és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon?» Ha mi csak felényire engedelmeskednénk az Istennek, mint az állatok az embernek, igen kevés bűn volna bennünk. Sőt az embernek éreznie kell öntudatában, hogy rosszabb az állatnál. Az emberek nem szolgáltak Istennek: mint az ökör szolgál gazdájának: még annyira sem ismerték el Őt, mint ahogy az okatlan számár felismeri a maga jászlát. Egyikünk sem tartana egy lovat húsz esztendeig, amelyik soha nem dolgozott, csak azt kereste, hogyan ártson nekünk; és mégis vannak itt emberek, akiket az Isten megőrzött negyven, ötven esztendeig, életet lehelt beléjük, szájukba tette a kenyeret, ruhát rakott a testükre és ők

semmi mást nem tettek, csak káromolták, gonoszul beszéltek szolgálatáról és megvetették törvényeit. Valóban hosszútűró Isten ő, amikor így szól ezekhez: «Jertek, törvénykezzünk.» Az ember csodálkozik, hogy ilyen textus van a Bibliában, de a csodálkozás sokkal nagyobb, ha megtudjuk, hogy kikhez szól ez — emberekhez, akik az állatvilág színvonalán alól vannak. Óh, kedves barátaim! Ti, akik féltitek az Istent, soha ne gondoljátok, hogy van olyan tulságosan rossz ember, akit már nem lehet megmenteni; menjetek az elvetemültekhez, az erkölcstelenekhez, az izákosokhoz, a bűnösökhöz. Ha Isten hív embereket, akik rosszabbak, mint az ökör és a számár, ti is mehetek és hívhatjátok őket abban a reményben, hogy a hívást elfogadják és megmenekülnek. Milyen sokan vannak, kik a bűn szemétdombjáról eljutottak az Isten trónusáig; és más oldalról, milyen kevesen vannak, akik a farizeusok székéből felemelkedtek a csillagos égig.»

TÁRCA

A keresztlevél.

Irta: Nagy Béla.

Az anyakönyvi hivatalban dolgoztam, amikor egyszerre bátor kopogtatás zavart meg munkámban. Az ajtónyílásban jólmegtermett, magas, mosolygós, harminc-harmincöt év körüli menyecske jelent meg.

— Jónapot kívánok, — szólott barátságos hangon.

— Jónapot —, feleltem. — Mi járatban van, lelkem?

— Hát, nem is tudom én, tiszteltetés úr, hogy hogy is kezdjem...

— Csak mondja bátrán, ha ide tartozik, segítünk benne, ha meg nem, majd megmondjuk, hol keresse az igazságot.

— Hát egy köröszőlőlevél kéne nekem.

— Keresztelőlevél?

— Igön.

— Hát azután mikor született, lelkem?

— Mán mint én?

— Igen.

— Hát hogy is mondjam csak? Kilencvenhétben, aratáskor.

— Na, akkor nem jó helyen jár, lelkem, mert maga már mihozzánk nagyon fiatal. Az ilyen menyecskék már az állami anyakönyvi hivatalhoz tartoznak. Ott kérje ki, ott megkapja.

— De éppen onnan gyűttem vóna, mer hogy mán ott is érdeklőttem. Onnan utasítottak ide az egyházhoz.

— Tévedés van a dologban — erősítettem —, mert mi csak azokat adhatjuk ki, akik kilencvenöt előtt születtek.

— Hászen, kilencvenöt előtt született.

— Kicsoda?

— Az atyuska.

— Szóval nem magának kell a keresztlevél?

— Dehogya, kérem.

— Az már más, mert azzal kezdte, hogy magának kell.

— Igön, nekem köll, de az atyuska részire.

— Szóval, az édesapjának kell.

— Nem a kérem, hanem Pál Ferencnek.

— Na jó, akkor megnézzük. Hát mikor is született?

— Hát úgy hallottam tüle mindig, hogy nem sokkal a nagy inség előtt.

— Nagy inség? — kérdeztem csodálkozva.

— Igön, nem termött akkoriba sömmi sé. Az öregebbek emlékeznek rá, amíg csak élnek.

— Tehát körülbelül hatvanhárom táján.

— Körülbelül akkor. Bizonyosan megmutatja az a nagy könyv.

— Igen ám, lelkem, de sok név van abban a nagy könyvben s nehéz ráakadni kellő adat nélkül. Na, csak üljön le.

— Köszönöm szépen.

Az asszony leült, én pedig hozzáfogtam a nehéz munkához. Megkerestem a «P» betűnél az 1863-as évet.

— Hogy hívták a szüleit?

— Kovács János, Matók Erzsébet.

— Kovács? Hiszen azt mondta, hogy Pál Ferencnek hívják.

— Ajnye, — nevette el magát az asszony, — azt hittem, hogy az én születémet teccött kérdőzni. Szóval, az atyusét? Mingyár' csak, itt van nálam a cédula. A zótárbul néztük ki. Ehun van ni! Pál Ferenc és Dudás Katalin.

— Na, így már talán rátalálunk. — Végignéztam az 1863-as évet, de sehol nem találtam.

— Hát, lelkem, hatvanháromban nincs. Nem tudja mégis, hogy melyik hónapban született?

— Mindig úgy emlégette, hogy kapáláskor.

— De mégis, mikor?

— Második kapáláskor. Osztt mikor a nagy kútat fúrták, akkor maradt bent katonának, a második sorozáskor.

— Hát, lelkem, csak az a szerencse, hogy nem piaci napon jött, mert akkor nem tudnám megkeresni ilyen hiányos adatok mellett!

— Én csak mindig ennyit hallottam tüle, oszt csak ezt tudom elmondani.

— Hát most hány éves?

— Hetven.

— Na, így már rájövünk. Akkor hatvankeftőben keressük. Körülbelül júniusban születetett, ha második kapáláskor mondja.

— Igőncsak akkor.
 Azonban hiába kerestem hatvankettőben is, sehol nem találtam.
 — Csodálatos, itt sincsen, már az egész évet átnéztem!
 — Mán pedig csak egy napon születőtt!
 — Nem fiatalabb?
 — Az igaz, hogy nagyon jól bírja magát az atyuska, löhetségős, hogy még nem töftötte be egészen a hetvenet.
 — Akkor előbb keresem.
 — Visszamentem már egészen hatvanőtög, de a jelzett nevet és szülőköt nem találtam.
 — Akkor meg csak öregebb lesz az atyuska, — szólottam hozzá.
 — Öregebbnek határozottan nem öregebb!
 — Itt született?
 — Nem, a Mihály-uccán.
 — De csak Vásárhelyen!
 — Itt hát!
 — Én csak előbb keresem!
 Átnéztem az 1862—61. esztendőket, amikor hirtelen megpillantottam a nevet az 1860. esztendőben.
 — No, végre itt van!
 — Tuttam, hogy benne lössz, — örvendezett az asszony. — Oszt mikor születőttöt hát?
 — 1860. július 17.-én.
 — Hány éves akkor eszerint?
 — Éppen hetvenkettő, már be is töftötte a hetvenkettőt.
 — Az nem löhet, — szölt az asszony megütödvé.
 — De, édes lelkem, ez a könyv nem tévedhet, nézze meg.
 — Mán pedig itt csak hiba van a dologba! Így mán nagy baj van!
 Tényleg láttam, hogy az asszony teljesen oda volt.
 — Miféle bajt emleget? — kérdeztem, hogy esetleg megnyugfassam.
 — Hát, kéröm, mink mindig úgy tuttuk, hogy az atyus csak hetven éves.
 — És mire kellene ez a keresztlevél?
 — Házassághon, — szölt az asszony szemét lesütve.
 — Házassághoz? No, akkor tényleg legény-ember még az öreg, ha ilyen korban is házasodni akar. És kit vesz el?
 — Engöm.
 — Micsoda? — csodálkoztam el egyszerre. — Hát maga hány éves?
 — Harmincöt löszök.
 — Ejnye, ejnye lelkem! A szeretet tud csodákat felmutatni, de itt már mégis gondolkuznunk kell a dologon. Maga fiatal, csinos asszonyka s most oda akarja magát kötni egy hetven éves öregemberhez. Jól meggondolja ezt a lépést.
 — Hát, kéröm, mán ide s tova tizesztendeje, hogy töprengök rajta...
 — Hogyan?

— Teccik tunni, én vótam a gondviselője, oszt kitapasztaltam mindön ándungját, ő is az enyémet, osztán mögkedveltük egymást. De nem akarjuk, hogy a világ szája járjon, mög eleget is akarunk tönni a törvénynek, hát rászántuk magunkat erre a lépésre.
 — És nem éppen most fog a világ szája járni? Vagyona van-e az öregnek?
 — Van egy kicsi.
 — Gyerekei?
 — Van egy fia, mög egy lánya.
 — Hát azok mit szölnak hozzá?
 — Sömmit sé.
 — Semmit? Ez lehetetlen!
 — Nem járnak az apjukhon, mer haragba vannak.
 — Maga miatt!
 — Nem a kéröm! De nem köll a gyereköknek, oszt neköm nem vót szívem magára hagyni szögényt.
 — Miféle ígérteft tett magának az öreg?
 — Hát csak azt a kis házat írattraám, mög 10 hód födet.
 — Na, most már kezdem érteni a dolgot. Félek, hogy nem lesz rajta Isten áldása.
 — Tisztöletös úr, igaz szövböl mondom, hogy jobban gondját viselöm, mint az ödös gyereke!
 — Így is szeretném! Nem szabad az ilyen dologból üzletet csinálni. Hát jól van. Kiállítom a keresztlevelet.
 — De én nem is tudom, mit csináljak most mán? — szölt az asszony nagy gondbamerölve.
 — Min gondolközik?
 — Nem gondótam, hogy ennyire ödös.
 — Mennyire?
 — Hát hetvenkét esztendös! Mer ha legalább hetven vóna!
 — Ugyan, lelkem, ahol hetven évvel megeleögszünk, ott a hetvenkettőre sem szölhatunk semmit. Különben a maga dolga!
 — Tessék hát akkor kiállítani, — söhajtoft az asszony. — Söse hittem vóna, hogy ennyire fiatalítsa magát! Kiállítottam a keresztlevelet.
 — Itt van, lelkem, csak azután viselje gondját az öregnek szépen.
 — Nagyon köszönöm a szövésségit; gondját viselöm én jobban, mint akárki. Isten áldja mög a tisztöletös urat.
 — Isten vele, lelkem.
 Másnap reggel alig akasztottam fel a palástomat s helyezkedtem el az asztal mellé, amikor az én asszonyom már újra ott állott a hivatalban.
 — Jó reggelt kívánok! — köszönt széles mosollyal.
 — Jó reggelt. Csak nincs talán valami baj?
 — Csak neköm vót igazam, tisztöletös úr! — szöloft diadalmasan. — Otthon elövättük a zsótárt, oszt rágyöttünk, hogy ez az elhalt Ferencnek

a körösztlevele, aki egy éves korában halt el, oszt atyust is csak így körösztölték két év múlva Ferenc névre.

— Nem nézhettem én azt el. No, de csak foglaljon helyet, megnézem újra.

Ujra átnéztem az 1863. esztendő keresztelési anyakönyvét s lent a lap alján, elmosódott írással tényleg ott volt a keresett név.

— Hát valóban igazza volt. Itt van a második Ferenc is, aki eszerint tényleg hetven éves.

— Nem gondöja, tisztöletös úr, hogy mekkora kü szakatt lé a szívemröl. Nem tuttam vóna elhinni, hogy az atyus létágtatta azt a két évet! De nem is möntem vóna hozzá! Nem én!

— De most már nincs semmi baj. Kiállítunk egy másikat, emezt meg el-tépjük.

Nagy hálálkodással vette át a keresztlevelet s boldog köszöntéssel fordult ki az ajtön. Mivel a postára akartam éppen küldeni valamelyik embert, én is kiléptem utána s folyósóra, ahol a kispadról éppen akkor segített fel egy öreg, roskadt embert az én asszonyom.

— Gyűjjön, atyuska, most mán möhetünk íratkozni, elintéztam a dógot.

Tehát az a gyámoltalan öreg az atyuska! És vajjon, miért nem hozta be? Talán az atyuska szégyelte, hogy olyan fiatal asszonyt vesz el? Vagy talán éppen megfordítva? Nem tudom, de magamban ezt gondoltam:

— Szegény atyuska! Talán mégis jobb lett volna, ha két évvel öregebb vagy, mert akkor hátha nem lett volna szükség a keresztlevélre!

HÍREK

Olvasóinknak Istentől áldott boldog újesztendőt kívánunk.

Lapunk II. évfolyama. Isten segítségével megkezdettük a II. évfolyam szerkesztését is és pedig nyomdai úton. Természetesen, most már többe kerül előállítás s ezért kellett az előfizetést évi 1 pengőben megállapítanunk. Azonban ez összegért nem biztosíthatunk pontos kézbesítést. Iskolásgyermekek hordják a lapot, de tőlük nem lehet várni, hogy mindenütt kézbe adják a lapot. Elég, ha a kapu alatt bedugják. Akik pontosan akarják megkapni a lapot, azoktól még külön 50 fillért kérünk s akkor postán kézbesítjük. Egyházi, városi tisztviselők mindenkor pontosan fogják megkapni, mert őket hivatalaikban könnyen elérjük.

A lap tartalmában változott, mert tekintve szépszámú gyülekezeti-tag előfizetőinket, az eddig inkább ifjúsági lapot igyekszünk gyülekezeti lappá tenni, amelyben az ifjúság és a gyülekezet egyaránt kap olyan dolgot,

amelyre vallásos életében szüksége van. Kérjük olvasóinkat, hogy szerezzenek ismerőseik körében előfizetőket lapunkra s hangsúlyozzák, hogy az ifjúsági lap címe alatt a valóságban gyülekezeti lapról van szó.

Ugyancsak kérünk mindenkit, hogy legyen a lapnak ne csak olvasója, hanem szerkesztője is. Küldjük be gondolatainkat, észrevételeinket, amelyekkel másoknak is használhatunk.

Karácsony az Otthonban. Ifjúságunk mind a két napon megtöltötte otthonunkat. Első nap bibliaórát tartottunk. Karácsony második napján délután 1 órakes 34 kis óvodást láttak vendégül leányaink, akik ez alkalomra csigalevest főztek csirkehússal a kicsinyeknek. Az ebédhez szükséges dolgokat mind a leányok hozták össze, míg a fiúk 10 filléres megváltással járultak hozzá. Minden gyermek kapott egy pár harisnyát, a leányok babát, a fiúk pedig autót. Az autókat ifj. Talmácsi Antal és Komlósi János készítették egész művészettel. A kis óvodások azután szavaltak, daloltak, játszottak Tóth Mária óvónő vezetésével.

5 órakor az ifjúság részére tartottunk karácsonyfa-ünnepélyt. Közének után dr. Dura Lajos ifjúsági elnök biblia-olvasással és imádsággal nyitotta meg az ünnepélyt. Vigh Bőzsi szavalt, majd Nagy Béla tartott ünnepi beszédet. A közének alatt kigyulladtak a gyertyák a karácsonyfán s a gyertyafény mellett Vékony Mancsi énekelt: Csendes éj, szentséges éj». Áldás után mindenki kapott néhány szem cukrot s a kiosztás alatt a gyertyafény mellett lelkesen énekelt az egybegyűlt ifjú sereg. A sok szép ének után végül a himnusz eléneklése zárta be az egyszerű keretek között, de bensőséggel megtartott ünnepélyt. Az énekeket Matók Rózsi kísérté harmoniumon.

Szomorú karácsony. A Mindenható Istennek úgy tetszett, hogy éppen karácsonyra hívja haza egyik hű sáfárát, Szabó Károly tanítót, aki Ujvároson oltogatta a jót, szépet, a hitet ifjú gyermeklelkébe. Maga is ifjú (volt még, csupán 34 esztendő. Soká hordozta a betegség súlyos keresztjét, míg végre szólott hozzá Isten szabadító szava. Halála őszinte részvétet keltett nemcsak kartársai körében, de mindenütt, ahol csak ismerték. Legyen emlékezete áldott s szereteteinek, feleségének és gyermekének Isten adjon vigaszt, békességet!

Vallásos délután. Január 7.-én délután 5 órakor vallásos délután lesz a városháza dísztermében a következő műsorral. 1. Gyülekezeti ének. 2. Református Vegyeskar éneke. 3. Dr. Godács Imre imádkozik. 4. Szaval Palócz Pusza. 5. Énekel Fábán Gyula. 6. Ün-

nepi beszédet mond Csépké Andor. 7. Zeneszámot ad elő Szathmáry Lajos és Szathmáry Lajosné. 8. Szaval Hovanyecz Ferenc. 9. Imádkozik Eperjesi Mihály. 10. Énekel a Református Vegyeskar. 11. Gyülekezeti ének.

Vallásos délután Susánban. Január 14.-én délután 5 órakor a susáni templomban a szeretetszövetség javára vallásos délutánt rendeznek. Szavالاتok, énekszámok, orgonaszámok szerepelnek még az ünnepi beszéd mellett. A templom fűtve lesz.

Választmányi gyűlés. A Református Ifjúsági Egyesület január 6.-án délután fél 3 órakor választmányi gyűlést tart. Legfőbb tárgy a tisztújítás.

Új könyv. Török Imre kisújszállási református esperes értékes kis könyvet adott ki ezzel a címmel: „365 rövid ima, szentige és ének az 1934. év minden napjára.” Tartalma a címéből megállapítható. Igen áldásos segédkönyv, sőt vezető könyv lehet napi áhítatunkban. A kis 192 oldalas, csinosan fűzött könyvet készséggel meghozatjuk bárkinék. Ára 1 pengő 20 fillér.

Presbiteri gyűlés. Január 3.-án délelőtt 10 órakor tartja a Református Egyház presbiteri gyűlését. Egyik legfontosabb tárgy lesz a tanítói állások kérdése.

Új nyomdavezető. A „Dura-nyomda” vezetése most már teljesen ifjú Dura Lajos, Otthonunk régi, lelkes tagja kezében van. A nyomda minden zökkenő nélkül dolgozik tovább s ha talán a kezdet az ifjú embert nem egy nehéz probléma elé állítja is, hisszük, hogy ifjú Dura Lajos munkaszeretete, józansága, hite feléltelenül legyőz minden akadályt s mindenkor megkapja munkája jutalmát.

Tagdíjainkról ne feledkezzünk meg! Fizessük be tagdíjainkat még tisztújítás előtt s rendezzük újságelőfizetési hátralékunkat is.

Szatisztika a református egyház 1933. évről. Kereszteltek 546 gyermeket, 284 fiút, 262 leányt; törvénytelen szülött 52; 27 fiú, 25 leány. Meghaltak száma 533; esküdtek 266-an, reverzalist kötötték 90-en javunkra, 29-en kárunkra. Áttértek hozzánk 19-en, kitértek 18-an. Konfirmált 212 fiú, 171 leány.

Seres Bélácat december 29.-én Isten fiúgyermekkel áldotta meg. Gratulálunk!

Lapunk előfizetőit jelentkezésük sorrendjében feltüntetjük s zárójelben közöljük a befizetett összeget. Eddig a következők fizettek az 1934. évre: Pap Imre elnöklélkész 1, Kiss Károly 1, Losonczy Endre 1, Csáky István 1, Gaál Dániel 1, Kolumbán Sándor 2, Miklovitz Ilonka 2, Varga Jolán 1, Kardos Sándor 1, Szőlősi Ilona 1, Tóth Julianna 1, Becsey István 1, Seres Béla 1, Muzsi János 1, Beretzk Sándor 2,

Varga Dezső 1, özv. Égető Imréné 1, dr. Futó Jenő 1, Tereh Gyula 2, Szilágyi Géza 1, Fábán Gyula 1, özv. Kiss Gyuláné 1, Nagy István 1, Tobisch Teréz 1, ifj. Tölcséry István 1, dr. Mátyás Sándor 1, Imre Sándor (Mátészalka) 5, Molnár Imre 1, Márton Árpád 1, Kovács Margit 1, Pozsgai János 2, dr. Csáky Lajosné 5, Imre Péter 1, Gaál Elek 1, Pánczél László 1, özv. Kolofon Pálné 1, Kiss Juliska 1, dr. Thuróczy Lajos 0.50, Siági Tamás 1, Imolya Julia 1, Hegyes Ilona 1, Zsarkó Mária 1, Kardos József 1, dr. Karádi György 1, Lencse Andor 1, dr. Dávid Manó 1, Kovács Ernő 1 pengő.

Egy kis mosoly.

Feleség: „Ma a születésem napja van s meg sem emlékeztél rólam!”

Férj: „De Drágám, egy nappal sem nézel ki öregebbnek.”

—
„Nos», szól a tanfelügyelő az iskolában, «hadd látom, tud-e valaki tőlem valamilyen ügyes, okos kérdést kérdezni?»

«Tessék megmondani, hogy miért jártak le és fel a Jákób lajtorjáján az angyalok, amikor szárnyuk volt?»

«Hm — hát — jó... Nos, van-e most már fiú, aki szeretne felelni a kérdésre?»

—
Egy aberdeeni fogorvos soha el nem árulta volna, hogy hány éves. Halálakor a barátai úgy gondolták, hogy most végre megtudják az igazat, mert a koporsón ott lesz a név után a kor is.

De legnagyobb meglepetésükre ezt az ismert felírást olvasták a koporsón:

«S. Pullem, fogorvos. Rendel d.-e. 10—12., délután 2—6.»

—
Jancsi nem a leghizelgőbb jelzővel illetett egy szomszédasszonyt, aki örökké rosszkedvű volt s mindenben és mindenben hibát talált. Az anyja azonban figyelmeztette, hogy ilyet nem szabad tennie. «A Biblia azt mondja, hogy mindenkit szeressünk.»

«Igen, tudom» válaszolt Jancsi, »de amikor a Bibliát írták, akkor még nem élt ez az asszony.»

«OTTHON»

Kiadja a Református Keresztyén Ifjúsági Egyesület, Hódmezővásárhely.

Megjelenik havonta kétszer: 1.-én és 15.-én. — Előfizetési díj egész évre 1 pengő, postán kézbesítve 1.50 pengő.

Felelős szerkesztő: Nagy Béla, János-tér 5.

Felelős kiadó: Dr. Dura Lajos.

Nyomatott a Friss Ujság nyomdájában, Ferenc József sugárút 11. szám alatt. Cégtulajdonos: ifj. Dura Lajos.